

«Ти моитѣ думи добръ запомни: —

Войнишка е слава отрада;

Ти славенъ си, виси надъ горди стѣни

Блѣстѣящій ти щитъ въ Царѣграда;

И всичко се слагана прѣдъ тебъ безъ борба;

И всички завиждатъ на твоята сѣдба.

*
* *

«На синето море сѣрдити вълни

До тебе не ще се досѣгнатъ,

И нѣма мечъ остъръ, ни люта стрѣла

На твоя животъ да посѣгнатъ;

И въ боеве ~~люти~~ ще си невредимъ, *Лъзгичи*

Че пазя те тебе пазителъ незримъ.

Брани

*
* *

«Отъ нищо ти конятъ се вранъ не бои;

На воля юнашка покоренъ,

Ту миренъ прѣдъ вражки стрѣли той стои,

Ту припка срѣдъ битвитѣ воленъ;

По студъ и на сѣча — наврѣдъ вихрогонъ:

Нѣ твоята смъртъ е отъ вѣрний ти конь!»

*
* *

Олегъ се усмихна; нѣ ведро чело

Невесела мисль налѣгна,

И мълкомъ, катъ той се опрѣ о сѣдло,

Отъ вранена коня отсѣдна;

По вита го шия потуна съ рѣка,

И коню говори на прошка така :

*
* *

«Прощавай, мой коню, мой вѣрний слуга,

Дойде за раздѣла зло врѣме,

Почивай си, нѣма вече мойта нога

Да стѣпи на златно ти стрѣме.

Прощавай, тѣши се — и мене помни...

Момци, отвеждете коня отъ страни.

*
* *

Покривка мѣтнете му вий отъ сунно,

Вѣкъ моятъ го лѣгъ отвеждете,

